Боротьба добра і зла, темряви і світла в поезії Лесі Українки «Досвітні огні». Твір 8 клас

Треба зрозуміти мову неба, мову цієї одвічної книги буття. Треба знайти зорю, що світить саме для нас, таємничу зорю, яка має освітити шлях знеможеним і зажуреним. Тоді раби, які в пітьмі шукають вірної дороги, зможуть підвестися з колін і рішуче вирушити в путь. Якщо ж далекі й горді небесні світи шлють лише слабке проміння, чи не краще самим запалити ясну зірку, промені якої проріжуть темряву ночі? Мені здається, що саме так народилося в авторки відчуття досвітніх огнів, яке потім вилилося в поетичні рядки.

«Досвітні огні» – неперевершений зразок громадянської лірики. Спочатку ця поезія має гнітючий, похмурий настрій:

Навколо темнота тяжка,

Навколо все спить, як в могилі.

Привиддя лихі мені душу гнітили,

Повстати ж не мала я сили.

Цей сумний настрій раптом змінюється на життєрадісний і світлий. Вірш завершується закликом поетеси:

Вставай, хто живий, в кого думка повстала!

Година для праці настала!

Не бійся досвітньої мли, –

Досвітній огонь запали,

Коли ще зоря не заграла.

Ніч, що «людей всіх потомлених скрила під чорні широкії крила» , – це алегорія. Через цей образ поетеса дає уявлення про задушливу атмосферу часів Російської імперії, про тяжкий моральний стан думаючої людини. Над Україною привиди, могильний сон, безпритульні душі безвинно загиблих.

Але все це має змінитися. Надію на визволення, віру в краще майбутнє нації Леся Українка передає через образ досвітніх огнів. Вони означають добро й світло, які переможуть темряву самодержавного гніту, що розкинув чорні крила над Україною.

Уся поезія Лесі Українки була досвітнім вогником серед безмежної самодержавної ночі. Олесь Гончар писав про Лесю Українку: «Добре знала вона ту полярну ніч сатрапів і поліцмейстерів, донощиків і словоблудів, де кожну думку живу кувалось у лещата казенності, де саме українське слово зазнавало державного переслідування» .

У поезії Лесі Українки звучить вічна тема боротьби добра і зла, темряви і світла. Поетеса

вірила в щасливу зорю, яка нарешті осяє долю рідної України. Українська нація заслуговує на кращу долю й обов'язково її здобуде.

Леся Українка бачила своє покликання не в тому, щоб сидіти, склавши руки, а, навпаки, не чекаючи пізнього світанку, запалити по всій Україні мільйони досвітніх огнів.